

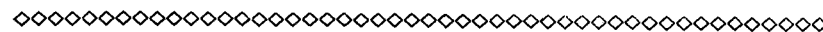

Hvem? Hvor? Hvorfor?

GJETTEKONKURRANSE

Når De nå omsider er ferdig med å lese artiklene foran, bør De ha litt tankemosjon. Vi har derfor tatt inn en tegning her, og så skal De beundre det De ser og på grunnlag av de refleksjoner De gjør finne ut hvem tegningen forestiller. Kan De også så omtrent slå fast hvor dette foregår, ja, da er det bare ett spørsmål igjen: Hvorfor har disse tre det så travelt? Det første spørsmål er det viktigste.

Riktig løsning belønnes med et ekspl. av en tidligere årbok (den De mangler). Send oss et brevkort innen 1. februar 1956.

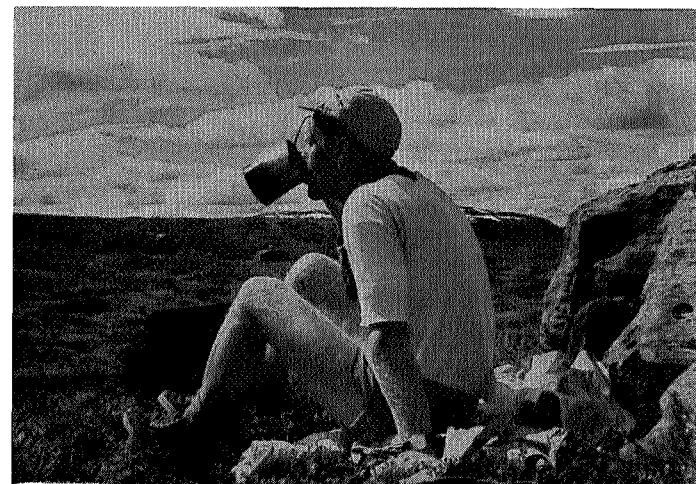
RAPPORT FRA RUTEINSPEKTØREN

SOMMEREN 1955

Av Helge Foss

Som forespeilet i fjorårets rapport ble arbeidet med rutenettet sommeren 1955 konsentrert om Syl-området. Da vardingene mange steder på langt nær var i den forfatning en gjerne vil ønske seg, — og da Syltraktene representerer et temmelig stort område, var det nødvendig å fordele arbeidet på to somre.

Sommeren 1955, ble den nordlige del av Syltraktene gått etter i sømmene, nærmere bestemt området nord for Essandsjøen. Prin-

Tørst ruteinspektør

Herbert Helgesen

sipielt er undertegnede en motstander av å legge opp for mange nye ruter, de som vil ferdes i fjellet utenfor TT.s vardete ruter bør få lov til det uten å støte på alfarvei i tide og utide. På den annen side var to av de gamle rutene i ovennevnte område i en slik forfatning at turistene er best tjent med en omlegging til et mere hensiktsmessig leie i terrenget. Det gjelder turistleden fra Stordalsvoll til Schulzhytta og ruten Storerikvoll—Sylstasjonen. Disse er i år delvis ommøblert og dermed kortet inn $1\frac{1}{2}$ til 2 timer i marsjtid.

Det er ikke foretatt noen endring av de øvrige ruter i nordlige del av Sylene, men samtlige er nyvardet og nymerket og skulle nå være lette å følge selv i tett tåke.

De viktigste løyper i Orkelsjøområdet er også nyopp-pusset, og i Trollheimen er det foretatt en liten forbedring av strekningen Gjevilvasshytta—Kåsa over Okla.

Oversikt over ruter som er merket og delvis vardet på nytt sommeren 1955.

1. Stordalsvoll—Schulzhytta.

Denne ruten fulgte tidligere stort sett Rotlas vestre og nordre bredd de siste 6—7 kilometrene. Ny rute er i år lagt opp fra Rotledalsvoll (nedlagt) over Rotla, videre gjennom skaret mellom Knallen og Sauvfjellet, og herfra så å si i direkte linje til Schulzhytta. Løypa følger her stort sett vintervardingens. Rotla er lett å vasse ved de to overganger. I tilfelle enormt stor vannmengde i Rotla kan en følge den gamle ruten.

Marsjtiden er ved dette kortet inn med ca. $1\frac{1}{2}$ time.

2. Stordalsvoll—Storlien.

3. Stordalsvoll—Storerikvoll (forbi Bjørneggen gård).

4. Schulzhytta—Storerikvoll forbi Ramsjøen.

Begynnelsen på denne løypa er i år trukket litt vestover slik at Rotla blir lettere å vasse, den følger nå Hilmo-ruta ca. 1 km. fra Schulzhytta.

5. Schulzhytta—Evjeggerdet.

6. Schulzhytta—Hegset.

7. Schulzhytta—Hilmo.

Det er i høst lagt ut nye klopper over Ramåa og Fongåa som vanligvis er litt vanskelig å forsere ved stor vannføring i elvene.

8. Storerikvoll—Sylstasjonen.

Denne løypa fulgte tidligere stort sett Essandsjøen til Essandheim, herfra nesten i rett vinkel oppover mot svenskegrensen. På grunn av Essandsjøens regulering er denne løypa i de senere år kommet i en miserabel forfatning, den gikk dessuten i et uheldig terreng med mye myr og krattskog. I år er denne ruta lagt mere opp i høyden slik at den nå stort sett følger ryggen som strekker seg nordover fra Fiskåhøgda.

Terrenget er usedvanlig godt å gå i, og utsikten over Essandsjøen på den ene side og Snasarne og svenske delen av Sylene på den annen, er helt upåklagelig. Marsjtiden er kortet inn med bortimot 2 timer. Ruta følger nå vardingens fra Storerikvoll til Blåhamarstugan et stykke — og dreier så av i sørlig retning ca. 500 meter øst for Djupholma.

9. Storerikvoll—Blåhamarstugan.

Ruta er nymerket på norsk side, d.v.s. til elven Ena. S.T.F. har forespeilet en løypestreng over Ena til hjelp ved forsering av denne.

10. Blåhamarstugan—Klукsdal—Stordalsvoll.

Denne løypa er merket på nytt på norsk side.

11. Hilmo—Nordpå.

12. Nordpå—Kjøli.

13. Oppdal st.—Orkelsjøhytta.

Direkte rute merket gjennom skaret i Ålmenberget.

14. Orkelsjøhytta—Flåmseter.

15. Orkelsjøhytta—Borkhusseter.

16. Gjevilvasshytta—Kåsa (over Okla).

De siste to—tre kilometre inn til Kåsa er trukket over i et tørrere terreng samtidig som marsjtiden er bagatellmessig kortet inn.

I de områder som er nevnt ovenfor er det satt opp ca. 30 nye avvisere. Ruteinspektøren har hatt verdifull assistanse i arbeidet

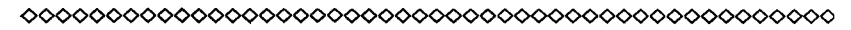
av Herbert Helgesen; endel skoleungdom har også vært til meget stor hjelp under merking av endel av løypene. TT vil på denne måten få rette en takk til Erik og Arild Helgesen, Christian Andersen og Ivar Seland.

Neste års arbeide vil bli viet den sørlige del av Sylene.

Kjerringa med staven

Trygve Reidar

ET VÅRBILDE

Av Rolf Aune

Berget jeg satt på var furet og stripet av vognhjul og sleameier som hadde skurt nedpå i vårføret. Det gikk en gammel markavei over berget, men ingen hadde kjørt den på mange år, for nu bodde det ingen innpå åsen, lenger. Jeg hadde sprunget opp brattstien under merkespynten, vasset i snø, bar og barkremser fra hogsten i vinter. Nu satt jeg på et flatt grønberg som stakk opp midt i skvalet, der bekken kastet seg utover. Bekken var vårdiger — jeg hadde hørt den lang vei. Det var i kveldinga, og rugde trakk etter åskanten. Under meg lå storvatnet — blankt. Bak meg hadde jeg store myrfloer. Nordom disse myrene lå en av de beste tiurleikene jeg visste om. Men før jeg gikk dit, ville jeg holde meg borti åslendet, gå over Gammelplassen, som er igjengrodd av rank, stille lerkeskog, lodden av lav, sitte på hustufta og høre småfuglene synge rundt meg. — — Da jeg hadde pustet ut og kom klar av bekkesuset, var jeg som i en ny verden. Her i stilla hørte jeg rugda langt borte fra. Rødvingen sang i granåsen mot storvatnet. Inne fra lerkeskogen fløytet svarttrosten. Han er så full i tonen, svarttrosten, mørk og rik. Jeg glemmer ham aldri fra den vinteren jeg ble vår en slik svart fugl under tjukk-eineren, der han satt og fløytet noen dype, fløyelsbløte toner i moll. Han hadde gult nebb og blanke øyne, — — og rundt oss var det kvit vinter. En gang jeg stilte på tiur, fløy det en svarttrost ut av reiret, lavt i ei gran foran meg. Det tok meg to spill å komme oppi grana. To spill måtte jeg se på de fine blåbleke eggene. Så smatt jeg videre gjennom vårnatta og